

[A. C. Mortensen.]
 og derfor bliver de naturligvis ikke opsagt. Det forekommer da mig, at hvis man vilde øve et Gran af Retfærdighed overfor de Privatbaner, som er bygget i den dyre Tid, maatte man i det mindste kunne nedsette Tilslutningsafgiften, saa den ikke blev større for dem, end den er for de ældre Baner. Jeg henstiller til Trafikministeren at tage disse Forhold op til meget alvorlig Overvejelse. Der er saa vist god Grund til at hjælpe en stor Del af Privatbanerne, hjælpe de Kommuner, der er blevet saa haardt spændt for med disse Baner. I Fjor blev der af den Del af Viborg Amts Kommuner, som er interesseret i Privatbaner, indsendt et Andragende til Regering og Rigsdag, hvori man anmodede Staten om et yderligere Tilskud til Banernes Anlæg. Det er saare naturligt, at dette Andragende er fremkommet netop fra Viborg Amt, idet dette Amt er blevet særlig uheldigt stillet med Hensyn til Anlæg af Privatbaner. Ikke mindre end 3 Baner er bygget i den alldyreste Tid, nemlig Vest Sølling-Banen, Viborg—Faarup-Banen og Kellerup-Silkeborg-Banen, og Udgifterne hertil trykker Kommunerne meget haardt. Jeg skal blot nævne, at to af de Landkommuner, der er interesseret i Viborg—Faarup-Banen, har ydet hver 416 000 Kr. til Anlæg af denne Bane, og Forrentning og Afdrag paa det Laan, de har optaget i den Anledning, beløber sig til en Trediedel af vedkommende Kommuner Budget. Naar de saa oven i Købet skal betale et betydeligt Beløb til Dækning af Driftsunderskud hvert Aar, forstaar man, at Byrderne kommer til at trykke haardt. Det er da naturligt, at man kommer til Staten og anmoder om Hjælp. Nu kan man naturligvis sige og vil muligvis sige: Ja, men det var af egen fri Villie, at de byggede disse Baner, det kunde de have ladet være med. Men her maa det ikke glemmes, at da man paabegyndte Arbejdet, var Biltrafikken ikke udviklet saaledes, at man kunde vide, at der vilde blive en saadan Konkurrence, som der er blevet. Hvis Forholdene havde været i Dag, som de var, da man paabegyndte Anlægget af disse Baner, vilde Banerne kunne klare sig og vilde kunne have ydet en Del til Forrentning af den store Anlægs kapital. Men som Forholdene har udviklet sig senere, kan de det ikke. Det maa heller ikke glemmes, at de Kommuner, som har spændt sig haardest for med Hensyn til Baneanlæg, er Kommuner, som Statsbanerne kørte meget langt udenom. Der var store Byer, som havde to Mil eller derover til nærmeste Station. Det var naturligt,

at man, før Biltrafikken udviklede sig stærkt, satte meget ind paa at faa Jernbaneforbindelse. Nu er Forholdene blevet saa vanskelige, og derfor kommer Kommunerne og anmoder Staten om Hjælp. Det forekommer mig, at man godt kunde imødekomme dem noget. Andragendet er da heller ikke afslaaet. Det er ikke besvaret endnu, saa formodentlig er Sagen stadig til Overvejelse i Ministeriet. Jeg henstiller til den højtærede Trafikminister og til Finansudvalget at tage dette Andragende under nøje og velvillig Overvejelse. I sin Tid vedtoges det jo at bygge endnu mange flere Privatbaner, de er alle sammen blevet strøget, og naar det er Tilfældet, vilde det vel ikke være uoverkommeligt at komme de Kommuner lidt til Hjælp, som er allerhaardest anspændt paa Grund af Anlæg af Privatbaner som Følge af Forholdenes senere Udvikling.

Jeg har endnu en lille Henstilling til den højtærede Trafikminister. Den angaar Landpostbudene. For en lang Aarrække siden gennemførte man den Ordning, at Landpostbudene blev fast ansat og fik Pensionsret som andre Statstjenestemænd. Man gennemførte det for at gøre Postombæringen mere stabil. Naar man havde faste Folk til det, var man mere sikker paa, at Postomdelingen paa Landet blev stabil, end naar man havde løse og tilfældige Folk til at gøre Arbejdet. Men man synes at være ved at gaa bort fra dette Princip igen. Da Hr. Stensballe blev Trafikminister, udstedte han, saa vidt jeg ved, en Ordre om, at nu skulde der ikke fast ansættes flere Landpostbude. Det gjaldt vel dér som forskellige andre Steder, at man vilde gaa bort fra de faste Ansættelser. Der er nu en Mængde Landpostruter, paa hvilke Postombæringen ikke besørgeres af fast ansatte, men af tilfældigt Mandskab. Jeg tænker ikke paa de Ruter, som ikke beslægtlægger en Mands hele Dagsgerning. Jeg ved nok, at man er blevet enig om i sin Tid, at Om-bæringen paa disse Ruter ikke skal besørgeres af fast ansatte, men jeg henstiller, at der, ligesom tidligere, ansættes fast Mandskab til Besørgelse af Postombæringen paa de Ruter, der kræver Mandens hele Dagsgerning. Jeg henstiller, at man her som paa mange andre Omraader gaar bort fra den uheldige Ordning, som det forrige Ministerium indførte.

Jeg har set en Meddelelse om, at en hel Del Ekstraarbejdere ved Statsbanerne skal have fast Ansættelse. Jeg haaber, at denne Meddelelse er rigtig, og at man vil gaa videre og tage Landpostbudene med.